

[Bertel Dahlgaard.]

de. Det er selvfølgelig klart, at det er lettere for dem, der har penge, men det ærede medlem burde være så redelig at erkende, at da denne ordning blev gennemført, faldt vejen også om ad deres dør, som havde penge i sparekassen, gennem de 300 mill. kr. i værneskat, den ekstraordinære indkomstskat o.s.v. Det var et samlet kompleks, og man kan ikke pille en enkelt del ud for på grundlag deraf at så almindelig utilfredshed.

Jeg husker ikke, om det var „Børsen“ eller „Berlingske Tidende“, det ærede medlem fulgte i sine betragtninger om, at dette at gå til bunden opsparing og derefter eventuelt at låne nogle af pengene ud, så de atter går ud i omsætningen, er det rene Ebberrød bank, men jeg tror, at både det ærede medlem og det blad, der måtte være tale om, skulle tænke det problem en lille smule mere intenst igennem. Jeg mener ikke, at man kan tale om Ebberrød bank, fordi man gennemfører en lov, der medvirker til, at det personlige forbrug nedsættes, og at disse penge i stedet udlånes til produktive formål, hvorved der skabes nye værdier, ny kapitaldannelse o. s. v., alt det, som til syvende og sidst betyder landets genopbygning i det lange løb.

Det ærede medlem gav udtryk for, at han ikke var sikker på, at man stadig kunne sige som dengang, forslaget blev gennemført, at forbruget var for stort, men selv det ærede medlem erkender formodentlig den kendsgerning, at det danske folks nuværende forbrug kun opretholdes ved en stadig gældsætning til udlandet, en gældsætning, som man regner med i det kommende år, når Marshallhjælpen hører op, vil udgøre 600 mill. kr., og derfor er det rigtigt, som et æret medlem har sagt, at det, vi beskæftiger os med, er at tage visse ubehageligheder nu for at undgå katastrofe senere, og det ærede medlem hr. H. C. Hansen har så ganske ret i, at konsekvensen af det ærede medlem hr. Oluf Pedersens stillingtagen sidste forår og konsekvensen af hans tale i dag er een eneste ting: magten lagt over i nationalbanken gennem nationalbankens kreditpolitik med endnu højere rente for al produktiv virksomhed med en deraf følgende arbejdsløshed, som vil gå til marv og ben, mod hvilken en ekstraordinær opsparing som denne i tide er for intet at regne.

Jeg skal slutte med at sige, at man jo i almindelighed har i hvert fald nogle muntre minutter, når det ærede medlem taler. Det gælder både, når han anvender sin, jeg ved ikke, om jeg kan bruge ordet logik, altså

de funktioner, som hører dertil, og ligeledes når det ærede medlem anvender sine analogier. Det ærede medlem sagde som begrundelse for sit forslag — det var hovedbegrundelsen —, at skatterne var for høje. Ja, men så er det dog en mærkelig logik at foreslå, at man skal afskaffe de afgifter, som befolkningen får betalt tilbage igen. Eller når vi går over til analogierne, så sagde det ærede medlem, at han kunne ikke tænke sig, at et menneske kunne være så tosset at gå til læge, hvis behandlingen medførte smerter. (*Oluf Pedersen:* Det sagde jeg ikke!). Jo, det var indholdt af det ærede medlems udtalelse (*Oluf Pedersen:* Nej!). Jo, det ærede medlem brugte udtrykket „som gjorde ondt“. Jeg må sige, at hvis man fulgte den anvisning, tror jeg ikke, det ville fremme levedygtigheden her i landet.

Alfred Jensen: Den kommunistiske gruppe går selvsagt ind for forslaget om ophævelse af tvangsopsparingen. Deri kan der jo ikke være noget overraskende. Vort parti har nemlig både i november i fjor og i juni i år stemt mod de foranstaltninger, som her er tale om. Vi har gjort det, fordi vi så, at kriseforliget såvel som tvangsopsparingen ikke ville klare de vanskeligheder, Danmark stod overfor; tværtimod, sammen med den almindelige politik, der føres, ville det medføre yderligere vanskeligheder for det danske folk, og her står vi jo, selvom man tager hele kriseforliget af november under eet, overfor en yderligere stor byrdeovervæltning på folk med jævne indtægter. Det var en urimelighed, at man gennemførte sådanne foranstaltninger, hvorved de, der havde store indtægter, store formuer, faktisk blev fritaget for at begrænse deres forbrug, medens man ensidigt lagde begrænsningen over på skatteydere med beskedne indkomster. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard talte om, at man måtte se tvangsopsparingen i forbindelse med kriseforliget, men den skærpelse, der kom i juni i år, var jo ikke sat i forbindelse med ekstra byrder på den del af befolkningen, der tjente tykt på tingenes tilstand, tværtimod, og det er netop denne del af tvangsopsparingen, der virker stærkest og giver mest anledning til utilfredshed, og her kommer man ned på indkomster, hvoraf det var umuligt at tage for at anbringe pengene i banken, uden at det gik ud over de daglige livsfornödenheder, uden at man blev nødt til at tage af beklædningskontoen eller stjæle af spisekammeret. Nu er det muligt, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard kan forestille sig den glæde, en familie kan have ved at sige: vi har penge stående i ban-